

Arrest

nr. 113077 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat I. MOHAMMAD en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn van een Pashtou vader en een Tadzjiekse moeder. U bent afkomstig van het dorp Akbar Khail in het district Azra in de provincie Logar (Afghanistan).

Volgens uw verklaringen werkte u sinds 1385 (2006 Gregoriaanse Kalender (GK)) bij een metaalhandelaar in de provinciehoofdstad van Logar, in Pul-e 'Alam. Omstreeks de 4e maand van 1389 (22 juni – 22 juli 2010) kwam mullah N. van de plaatselijke moskee bij uw familie met een brief van

de taliban, waarin ze u vroegen u bij hen aan te sluiten. U noch uw vader gingen akkoord en jullie besloten de brief te negeren.

Ongeveer een maand later kwam mullah N. opnieuw naar uw vader. Hij raadde hem aan met de taliban te gaan spreken om tot een oplossing te komen. Uw vader ging daarop naar de moskee met de taliban praten. Hij besloot zich zelf 6 maanden bij hen aan te sluiten, op voorwaarde dat ze u niet meer lastig zouden vallen. Uw vader ging van de moskee rechtstreeks mee met de taliban. Pas een week later kwam hij terug naar huis, vergezeld door een paar talibanleden. Hij sprak er kort met uw moeder, via wie hij u de boodschap gaf voorzichtig te zijn.

Kort na het vertrek van uw vader gaf uw werkgever in Pul-e 'Alam u naar aanleiding van dit probleem u uw ontslag, omdat hij vreesde dat u ook hem in de problemen zou brengen. Later, omstreeks 17 of 18 dalw 1389 (6 of 7 februari 2011 (GK)) liet de taliban een tweede brief achter bij uw huis, waarin stond dat uw vader zich bij hen aangesloten had en dat ook u hetzelfde moest doen.

Op 1 hut 1389 (20 februari 2011 (GK)), 17 of 18 dagen na de tweede brief, werd het dode lichaam van uw vader gevonden door herders. Bij zijn lijk zat een brief van de taliban waarin ze ook u met de dood bedreigden. De volgende dag begroef u uw vader en nog diezelfde avond verliet u het dorp. U ging naar het provinciecentrum, van waar u de volgende dag samen met een smokkelaar vertrok om Afghanistan te verlaten. U reisde vervolgens op illegale wijze naar België, waar u op 13 juni 2012 toekwam. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u alsnog gedood te zullen worden door de taliban. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara (dd. 1384); de kopies van de 3 brieven van de taliban (dd. 07/04/1389 of 28/06/2010, 17/11/1389 of 06/02/2011 en 01/12/1389 of 20/02/2011 (GK)); 12 foto's van uw familieleden; het originele verzendingsbewijs waarmee deze documenten u werden toegezonden.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst rijzen er ernstige vragen bij één van de aanleidingen waarvan u vermoedt dat ze aan de basis liggen van uw problemen, met name het feit dat uw vader Engelse les gaf. Zo is de keuze van uw vader om bijlessen Engels te geven in een dorp dat volgens uw verklaringen volledig onder controle van de taliban staat en waar elke anti-taliban uitspraak tot direct gevolg heeft dat iemand er niet kan blijven wonen (gehoorverslag CGVS, 13 en 12), op zijn minst opmerkelijk te noemen. Vooral de vaststelling dat uw vader zijn gezin dermate in gevaar zou brengen voor een activiteit die hij niet eens nodig heeft om financieel rond te komen (gehoorverslag CGVS, 7 en 8) is bijgevolg weinig aannemelijk. Wat betreft uw verklaring dat uw probleem met de taliban ook haar oorsprong vond in het feit dat u werkzaam was in het provinciecentrum, aangezien dit onder controle stond van de Afghaanse autoriteiten en u zodoende als spion beschouwd wordt (gehoorverslag CGVS, 16), doet ernstige vragen rijzen. Temeer aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u op het moment dat de problemen ontstonden al liefst 4 jaar in Pul-e 'Alam werkte (gehoorverslag CGVS, 9). Het is bovendien opmerkelijk dat hoewel uw werkgever W. G. volgens u geen direct gevaar liep voor de taliban omdat hij in Pul-e'Alam woonde, hij toch besloot u te ontslaan (gehoorverslag CGVS, 16 en 9 en 15). Er kan bijgevolg dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan deze grond van uw asielmotieven.

Wat er ook van zij, een dergelijke verdenking door de taliban maakt het trouwens des te vreemder dat de taliban net u zouden willen rekruteren om hun rangen te versterken. Uit uw verklaringen bleek immers dat de taliban normaliter mensen uitnodigen om zich vrijwillig bij hen aan te sluiten. U staafde dit zelfs met het voorbeeld van uw neven die 'zoals zoveel andere mensen' door de taliban gehersenspoeld waren. U verklaarde immers dat de mullahs in uw regio banden hadden met de taliban en wekelijks pro-jihad preken geven in de moskeeën. Als gevolg daarvan zouden veel mensen in uw dorp dan ook pro-taliban zijn (gehoorverslag CGVS, 12). De vraag rijst dan ook waarom de taliban in een dergelijke context met afdoende vrijwillige rekruten alsnog haar toevlucht zou zoeken in gedwongen rekruteringen, waarbij de loyaliteit van de op deze manier verworven manschappen ernstig in vraag gesteld kan worden.

Behalve de bevreedende vaststelling dat de taliban u überhaupt wilden rekruteren, kon ook hun handelswijze om dit doel te bewerkstelligen niet overtuigen. Uw oproeping gebeurde immers via een brief. Hoewel deze aan uw vader bezorgd werd door de plaatselijke mullah, is het toch opmerkelijk dat u niets kunt vertellen over de taliban commandant van wiens hand deze brief is (gehoorverslag CGVS, 11 en 13). U verklaarde voorts dat behalve de mullah, ook de malik van uw dorp en uw stamgenoten pro-taliban gezind waren. Desondanks speelden noch de malik, noch de stamoudsten een concrete rol in de rekruteringen, volgens uw uitleg omdat niemand zomaar kon verkondigen bij de taliban te zijn (gehoorverslag CGVS, 17), een eerder opmerkelijke reden in een door de taliban gecontroleerd gebied. Indien de leiders van een gemeenschap zich actief achter de taliban scharen, rijst de vraag dan ook waarom ze hiervoor niet zouden kunnen uitkomen in de beslotenheid van uw lokale gemeenschap, aangezien dergelijke leidersfiguren in de Afghaanse context toch een belangrijke voorbeeldfunctie hebben.

Hoewel u verklaarde de taliban in uw regio van herkomst te vrezen, kon u bovendien maar weinig over deze groepering vertellen. Zo noemde u wel een aantal namen van leiders van verschillende gewapende groeperingen die actief zijn in uw regio, waarvan echter maar één taliban commandant, namelijk mullah L. Het betreft dan ook de persoon die de dreigbrieven aan u richtte en dus de voor u te vrezen persoon. Om deze reden is het dan ook vreemd dat u niet meer over deze persoon of zijn concrete activiteiten kon vertellen (gehoorverslag CGVS, 12-13).

Wat er ook van zij, zelfs indien de door u aangehaalde vrees aannemelijk zou zijn - quod non – dan nog kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de concrete problemen waartoe deze geleid zou hebben. Er werden doorheen uw verklaringen immers een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld die ook uw geloofwaardigheid in dit verband danig op de helling plaatst. Eerst en vooral is het opvallend dat u op het CGVS verklaarde dat uw vader na zijn rekrutering door de taliban maar eenmaal naar huis was kunnen terugkeren, terwijl u op DVZ vertelde dat hij af en toe van de taliban naar huis mocht komen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u eenvoudigweg dit toen gezegd te hebben (gehoorverslag CGVS, 14). Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld in uw verklaringen op het CGVS zelf. Zo verklaarde u tijdens uw spontaan relaas dat u de tweede dreigbrief door de mullah had laten voorlezen, om wat later plots te verklaren dat u hiervoor de hulp van een buur ingeroepen had (gehoorverslag CGVS, 11 en 13).

De ernst van uw vrees wordt bovendien verder ondergraven door de vaststelling dat u sinds uw ontslag tot aan uw vertrek in de 12e maand van 1389 probleemloos in uw dorp kon verblijven. Nadat W. G. u omstreeks de 5e of 6e maand van 1389 aan de deur zette, kon u immers niet meer werken en bleef u noodgedwongen thuis (gehoorverslag CGVS, 10 en 18). De taliban had dan ook volop de gelegenheid om u – net als uw vader – onder dwang mee te nemen of om u te doden, indien ze dit werkelijk zouden willen. Temeer gezien uw eigen verklaringen dat het volledige gebied – behalve het districtscentrum – onder de controle van de taliban stond. Dit betekent immers concreet dat de taliban in uw regio van de overheid niets te vrezen en dus vrij spel heeft (gehoorverslag CGVS, 13). Zelfs indien u gedurende al die maanden steeds binnen bleef, zoals u als uitleg gaf, dan nog is het weinig aannemelijk dat de taliban hier op geen enkele wijze achter konden komen en/of u ongestoord zouden laten en bijgevolg de mogelijkheid zouden geven aan hen te ontkomen.

De vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch de bijverdienste van uw vader, noch voornoemde link tussen diens bijverdienste en uw beroep vermeldde, helpt evenmin om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen (zie vragenlijst DVZ in administratief dossier). Daarbij komt nog dat u geen overtuigende documenten neerlegde om uw relaas te ondersteunen. Wat betreft de drie door u neergelegde dreigbrieven vanwege de taliban dient immers aangestipt te worden dat het documenten betreft die door eender wie, op eender welk moment kunnen zijn opgemaakt en afgeleverd. In het kader van een asielverzoek hebben dergelijke documenten dan ook enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zich dan bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

De overige door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw taskara staat enkel uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet betwijfeld wordt. Het verzendingsbewijs uit Afghanistan toont hooguit aan dat u contacten hebt in Afghanistan, hetgeen in casu evenmin in twijfel wordt getrokken. Wat de door u neergelegde foto's betreft beschikken we over geen enkele

indicatie wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werden, waardoor ze ook niet meer duidelijkheid kunnen verschaffen over een mogelijk verband met uw verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweringen betreffende uw vluchtmotieven zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Afghaanse asielzoekers kunnen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Wat betreft uw herkomst uit de provincie Logar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Logar te ontlopen.

Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonde dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, alleen of met uw familie, te vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR).

U schetst doorheen het gehoor immers een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die niet geheel onbemiddeld is.

Hoewel deze niet over veel gronden beschikken, hebben ze een goed inkomen met het verhandelen van vee (gehoorverslag CGVS, 7 en 8). Bovendien is gebleken dat ook uw toekomstige schoonfamilie bereid is veel geld op tafel te leggen om u financieel te ondersteunen indien nodig. Zo legde uw schoonvader bij voor de 9000 Amerikaanse dollar die u nodig had om van Afghanistan naar België te reizen (gehoorverslag CGVS, 20). Deze elementen scheppen dan ook de indruk dat u, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken. Hoewel u volgens uw beweringen geen onderwijs genoten heeft in Afghanistan, overigens een eerder bevreemdende vaststelling gezien uw vader geschoold is en hij uit vrije beweging uw jongere broers thuis les zou geven en dus enkel u niet (gehoorverslag CGVS, 4 en 7), kan aangestipt worden dat u zowel het Dari als het Pashtou machtig bent (gehoorverslag CGVS, 3). In plaats van een schoolse opleiding heeft u trouwens wel 4 jaar als lasser gewerkt in een metaalwinkel in Pul-e 'Alam (gehoorverslag CGVS, 9-10 en 17). U blijkt dan ook over een niet te verwaarlozen ervaringsbasis te beschikken om werk te vinden in een stedelijke omgeving. U verkeert overigens in goede gezondheid. Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent tot tal van andere professionele activiteiten, allemaal elementen die uw kansen om een ander een leven op te bouwen aanzienlijk doen toenemen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Azra te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou geïsoleerd worden. U haalde ook geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij betwist verschillende motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst stelt zij dat de vader van verzoeker Engelse les gaf omdat hij het belangrijk vond om degenen die de capaciteiten hadden, deze ook zouden benutten. De lessen werden gegeven in het huis van verzoeker en aangezien de leerlingen en hun families ook risico zouden lopen mocht de taliban op de hoogte gebracht worden van deze lessen, dacht de vader van verzoeker dat dit niet zou uitlekken. Bovendien meent de verzoekende partij dat er in de media en mensenrechtenrapporten tal van voorbeelden zijn van gewone mensen die dagelijks dergelijke risico's nemen.

De Raad is van oordeel dat deze argumentatie niet overtuigt. Verzoeker verklaarde immers, net zoals de bestreden beslissing aangeeft, dat zijn dorp volledig onder controle staat van de taliban, elke uitspraak of handeling tegen de taliban of de levenswijze die zij voorstaan tot direct gevolg heeft dat men niet in het dorp kan blijven wonen (gehoorverslag p. 12-13). Dat verzoekers vader dan toch les zou geven en hiermee niet alleen zijn gezin, maar ook andere gezinnen in gevaar brengt, komt de Raad niet aannemelijk over. De algemene vergelijking en verwijzing naar de media en naar mensenrechtenrapporten is geen *in concreto* weerlegging van de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent een kernelement van het relaas en overtuigt evenmin.

Verder stelt de verzoekende partij dat het motief inzake verzoekers ontslag niet te begrijpen valt. Verzoeker werd namelijk gedurende de vier jaar dat hij werkzaam was bij zijn werkgever in Pul-e' Alam niet ontslagen omdat hij geen significante bedreiging heeft ondervonden in die periode. Nu verzoeker persoonlijk werd bedreigd, meent de verzoekende partij dat het logisch is dat de werkgever zich wou distantiëren om zichzelf en zijn gezin veilig te stellen.

Opnieuw meent de Raad dat de verzoekende partij niet overtuigt. Verzoeker verklaarde immers dat omwille van zowel het gegeven dat zijn vader Engelse les gaf als dat hij werkte in het provinciecentrum zij als spionnen werden aanzien in hun dorp dat volledig onder controle stond van de taliban en veel aanhangers kende onder de dorpelingen (gehoorverslag p. 16). Verzoeker bestempelde zijn

werkzaamheden dan ook als één van de feiten die aan de oorsprong liggen van zijn vlucht. Bijgevolg maakt het een kernelement uit van zijn relaas. De bestreden beslissing merkte terecht op dat het dan ook weinig aannemelijk is dat verzoeker pas na vier jaar werkzaam te zijn in Pul-e' Alam gevisieerd werd door de taliban als spion, gelet op de situatie in zijn dorp.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat verzoeker en zijn vader verdacht werden spionnen te zijn en dus hun loyaliteit moesten bewijzen door middel van gedwongen rekrutering, kan de Raad volstaan te verwijzen naar de bespreking hierboven betreffende de beweringen dat zij aanzien zouden worden als spionnen. Voorts handhaaft de Raad het motief uit de bestreden beslissing en meent de Raad dat de verzoekende partij niets toevoegt dat zijn verklaringen hieromtrent als aannemelijk bestempeld kunnen worden: *“Wat er ook van zij, een dergelijke verdenking door de taliban maakt het trouwens des te vreemder dat de taliban net u zouden willen rekruteren om hun rangen te versterken. Uit uw verklaringen bleek immers dat de taliban normaliter mensen uitnodigen om zich vrijwillig bij hen aan te sluiten. U staafde dit zelfs met het voorbeeld van uw neven die ‘zoals zoveel andere mensen’ door de taliban gehersenspoeld waren. U verklaarde immers dat de mullahs in uw regio banden hadden met de taliban en wekelijks pro-jihad preken geven in de moskeeën. Als gevolg daarvan zouden veel mensen in uw dorp dan ook pro-taliban zijn (gehoorverslag CGVS, 12). De vraag rijst dan ook waarom de taliban in een dergelijke context met afdoende vrijwillige rekruten alsnog haar toevlucht zou zoeken in gedwongen rekruteringen, waarbij de loyaliteit van de op deze manier verworven manschappen ernstig in vraag gesteld kan worden.”*

De verzoekende partij betwist eveneens dat de bestreden beslissing het niet aannemelijk acht dat de mullah en de malik van verzoekers dorp niet openlijk uit zouden komen voor hun talibansteun. De verzoekende partij verwijst naar p. 11 en 12 van het gehoorverslag waar verzoeker verklaard zou hebben dat de eerste brief van de taliban aan de mullah werd afgegeven en dat deze mullah in zijn vrijdagpreken oproept om tegen het Westen op te treden. Daarnaast zou er voorzichtig opgetreden worden door hen gelet op het gevaar van spionnen van de overheid.

De Raad meent dat de verzoekende partij hiermee enkel herhaalt wat hij reeds verklaarde tijdens het gehoor en met deze argumentatie de vaststellingen uit de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Om de verklaringen van verzoeker als aannemelijk te beschouwen dient hij *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en te verduidelijken waarom zijn verklaringen aannemelijk zijn. Opnieuw kan verwezen worden naar hetgeen reeds besproken werd: het is niet aannemelijk dat in een gebied dat door de taliban gecontroleerd wordt en waar de meerderheid van de mensen talibangezind zijn dat de mullah en malik als leidersfiguren van een gemeenschap hun overtuigingen zouden moeten verbergen uit schrik voor spionnen van de overheid.

Waar de verzoekende partij poneert dat uit het voorgaande blijkt dat er in het asielaas geen sprake van tegenstrijdigheden, vaagheden of foute informatie is, en dat de commissaris-generaal zijn ideeën over hoe iemand zou moeten handelen in een bepaalde situatie zonder objectieve informatie doch echter steunend op haar subjectief gevoel, wijst de Raad er op dat dat de niet-aannemelijkheid van een asielaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). Bovendien stelde de commissaris-generaal wel een aantal vaagheden en tegenstrijdigheden vast.

Wat het motief betreft inzake de kennis in hoofde van verzoeker omtrent de verschillende groeperingen die actief zijn in de regio verwijst de verzoekende partij naar het gehoorverslag om het tegendeel aan te wijzen (gehoorverslag p. 12-13). Deze argumentatie weerlegt opnieuw niet de vaststelling dat verzoeker niet veel wist te vertellen over de verschillende groeperingen die in zijn regio actief zijn. Hij somt enkele namen op van leiders van groeperingen, maar weet niet van welke groep zijn leiders zijn, noch kan hij deze groeperingen benoemen of er iets over vertellen. Hij weet enkel dat de leider die hem de dreigbrief gestuurd zou hebben in verschillende dorpen in de regio actief, die hij daarop opsomt (gehoorverslag p. 12-13). Terecht werd opgemerkt dat verzoeker niet meer over deze persoon, zijn activiteiten of de groepering die hij leidde kon vertellen.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing.

Inzake het aantal keer dat verzoekers vader na de rekrutering naar huis is gekeerd, blijft verzoeker erbij dat zijn vader maar één keer naar huis is teruggekeerd.

De Raad is van oordeel dat het volharden in een tegenstrijdige verklaring geen *in concreto* weerlegging is. Het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaarft zich achter de motieven van de bestreden beslissing: *“nog kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de concrete problemen waartoe deze geleid zou hebben. Er werden doorheen uw verklaringen immers een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld die ook uw geloofwaardigheid in dit verband danig op de helling plaatst. Eerst en vooral is het opvallend dat u op het CGVS verklaarde dat uw vader na zijn rekrutering door de taliban maar eenmaal naar huis was kunnen terugkeren, terwijl u op DVZ vertelde dat hij af en toe van de taliban naar huis mocht komen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u eenvoudigweg dit toen gezegd te hebben (gehoorverslag CGVS, 14).”*

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de tweede dreigbrief werd voorgelezen door een buurman die toevallig de mullah van het dorp is, meent de Raad dat dit een a posteriori verklaring is, die de vastgestelde tegenstrijdigheid niet in een ander daglicht stelt.

Hierna stelt de verzoekende partij voorop dat verzoeker na zijn ontslag een aantal maanden in zijn dorp verbleef, maar hij steeds verborgen was. Hiermee betwist zij de vaststelling dat het niet aannemelijk geacht wordt dat verzoeker probleemloos na zijn ontslag tot aan zijn vertrek in het dorp kon blijven, indien de taliban hem zochten en gedwongen wilden rekruteren.

De Raad meent dat verzoeker nogmaals niet overtuigt en hiermee het motief uit de bestreden beslissing niet weerlegt op concrete wijze.

De verzoekende partij betwist ook het motief uit de bestreden beslissing dat vaststelt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de bijverdienste van zijn vader, met name de lessen Engels: *“Bij DVZ wordt er steeds benadrukt dat je heel kort je relaas moet vertellen. Verzoeker had/heeft ook geen bewijs van de lessen die zijn vader gaf. Verzoeker heeft dan ook de nadruk gelegd op de dreigbrieven van de Taliban ten aanzien van hem (blz. 2 CGVS-verhoor). Het verhoor bij DVZ kan niet als argument aangehaald worden om verzoeker zijn relaas te ondergraven. Er is immers geen objectieve derde aanwezig bij het verhoor en bij het verhoor bij DVZ krijg je geenszins de gelegenheid om alles te vertellen.”*

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. *In casu* gaat het echter om het niet vermelden van één van de kernelementen in het asielrelaas, namelijk één van de twee oorzaken van verzoekers problemen. Deze terechte vaststelling doet afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers relaas.

Tot slot meent de verzoekende partij dat *“het niet ernstig [is] te verwachten dat verzoeker ander bewijs zou hebben van zijn relaas. Verzoeker heeft tevens een geloofwaardige uitleg gegeven waarom hij de originelen niet meer heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet waarom deze brieven vals zouden zijn. Daarenboven meent verzoeker dat tegenpartij bij de beoordeling van zijn asielrelaas HET GEHELE ASIELRELAAS moet beoordelen en dan ook ALLE elementen in ogenschouw moet nemen: niet enkel diegene die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid.”* Verzoeker verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad (RVV nr. 12032 van 29 mei 2008).

De Raad wijst erop dat documenten enkel de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en aannemelijk relaas kracht kunnen bijzetten. Zij hebben enkel een ondersteunende functie en dienen als bijkomend bewijs ingeval van aannemelijke verklaringen, *quod non in casu*. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet met welke elementen de verwerende partij nog rekening diende te houden of met welke elementen zij geen rekening heeft gehouden.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/4, 52, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Wat de aangevoerde schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, kan volstaan worden te verwijzen naar de behandeling van deze vermeende schendingen in het vorige middel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij voert aan dat: *“Verweerster stelt echter dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen, alsof heel Afghanistan zich in Kabul kan gaan vestigen en dan veilig is.*

Verzoeker verwijst naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van d.d. 04 juli 2012 (<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/07/05/afghanistan-2012-07-04.html>, blz. 80 van 95) om te stellen dat hij wel degelijk risico loopt op het lijden van ernstige schade. (...) Verzoeker heeft geen netwerk in Kabul en kan onmogelijk daar iets opbouwen. Verweerster haalt aan dat de aanslagen in Kabul verminderd zijn doch volgens UNHCR is dit duidelijk niet voldoende reden om te stellen dat iemand zich zomaar kan gaan vestigen in Kabul. Verzoeker verwijst tevens naar het rapport van het Oostenrijkse ACCORD (Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation, http://www.ecoi.net/local_link/252677/363878_en.html). (...) Er wordt in de Vreemdelingenwet, noch in Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad, een onderscheid in gradaties van het 'reële risico op ernstige schade' gemaakt. Als tegenpartij vervolgens een 'gewapend conflict' vaststelt waardoor het leven van burgers 'ernstig bedreigd' wordt, dan schendt zij de wettelijke bepalingen die de subsidiaire bescherming definiëren en haar motiveringsplicht, wanneer zij weigert het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. De lijst van het UNHCR specificceert - waarvan tegenpartij melding maakt- én waarop ook de provincie Logar, district Baraki Barak voorkomt wel degelijk door welke types van geweld de 'different threats of life, physical integrity and overall stability' veroorzaakt worden. Het betreffen allemaal vormen van geweld veroorzaakt door 'anti-government elements' of Taliban, al dan niet tegen overheidsactoren, buitenlandse troepen of onder elkaar. Bovendien is het NIET relevant welk type van geweld de 'ernstige schade' veroorzaakt aan burgers, aangezien ook geweld dat geen deel uitmaakt van het 'gewapend conflict' onder de term 'ernstige schade' kan vallen, zoals bijvoorbeeld bepaald door artikel 48/4, §2 b van de Vreemdelingenwet, dat ook voorziet in subsidiaire bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Onder deze definitie vallen dan ook de andere vormen van geweld waarover de rapporten van het UNHCR melding maken en die niet te wijten zijn aan het gewapend conflict zelf. Alle vormen van geweld waarvan het document melding maakt vallen dan ook onder de definitie van 'ernstige schade' waarvoor tegenpartij subsidiaire bescherming dient te verlenen. Uit het hierboven uiteengezette en op basis van de informatie die zij zelf inroept en ter beschikking stelt blijkt voldoende duidelijk dat tegenpartij had dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoeker 'wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert', 'een reëel risico op ernstige schade' zou lopen en hem bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toe te kennen. Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoeker, volgens de recentste rapporten, het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4, 52, §2 en 57/6, 2de lid van de Vreemdelingenwet, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit stuk 3 van verzoeker blijkt dat 2013 één van de gewelddadigste jaren wordt. Dat Kabul wel veiliger is maar daarom zeker niet veilig. Ook al is de "gewone" Afghaan vooral collateral damage van de ene of de andere partij, hij is desalniettemin slachtoffer van geweld.

Verweerster baseert zich op het CEDOCA report d.d. 11 juli 2012, een jaar oud en in casu hopeloos verouderd gelet op stuk 3. De argumentatie van verweerster kan dan ook niet weerhouden worden. Minstens moet er een nieuw onderzoek komen naar de actuele veiligheidssituatie."

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 29 mei 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Dari machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij stelt dat het niet relevant is welk type van geweld de ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet veroorzaakt en de bestreden beslissing daarom voornoemd artikel schendt, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing nergens een onderscheid of gradatie wordt gemaakt tussen de verschillende types van geweld voor de beoordeling van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekende partij is derhalve niet dienstig. Nergens wordt betwist in de bestreden beslissing dat geweld dat geen deel uitmaakt van schade veroorzaakt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet, niet onder de term 'ernstige schade' in de zin voornoemd artikel 48/4 kan vallen.

Daarenboven wijst de Raad er op dat voor de beoordeling van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet niet naar het type van geweld wordt gekeken. Net zoals artikel 3 EVRM, vereist artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet alleen dat de behandeling/mishandeling ('ill-treatment') ernstig is: *"As regards the types of "treatment" which fall within the scope of Article 3 of the Convention, the Court's case-law refers to "ill-treatment" that attains a minimum level of severity and involves actual bodily injury or intense physical or mental suffering. Where treatment humiliates or debases an individual, showing a lack of respect for, or diminishing, his or her human dignity, or arouses feelings of fear, anguish or inferiority capable of breaking an individual's moral and physical resistance, it may be characterised as degrading and also fall within the prohibition of Article 3.*

Moreover, it is sufficient if the victim is humiliated in his or her own eyes. Finally, in considering whether a treatment is "degrading" within the meaning of Article 3, the Court will have regard to whether its object is to humiliate and debase the person concerned and whether, as far as the consequences are concerned, it adversely affected his or her personality in a manner incompatible with Article 3. Even the

absence of such a purpose cannot conclusively rule out a finding of a violation of Article 3." (EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52).

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet betreffende het binnenlands beschermingsalternatief luidt als volgt: *"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. »*

Bij de beoordeling van het redelijk karakter van het binnenlands beschermingsalternatief is volgens UNHCR een individueel onderzoek vereist, rekening houdend met de veiligheid, mensenrechten en humanitaire aspecten in de voorziene plaats van hervestiging op het ogenblik van de beslissing. De volgende elementen dienen in aanmerking genomen te worden: (i) de beschikbaarheid van traditionele ondersteuningsmechanismen, zoals familieleden en vrienden die de verplaatste individuen kunnen huisvesten; (ii) de beschikbaarheid van elementaire infrastructuur en de toegang tot essentiële diensten zoals, sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; (iii) de mogelijkheid om in hun eigen onderhoud te voorzien, met inbegrip van kostwinning; (iv) de criminaliteit en eruit voortvloeiende onveiligheid, in het bijzonder in stedelijke gebieden; en (v) de graad van interne verplaatsing van de bevolking in de voorziene plaats van hervestiging.

Volgens UNHCR kunnen mannelijke alleenstaanden en gezinnen zich onder bepaalde omstandigheden vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Een individueel onderzoek is echter vereist rekening houdend met de afbraak van het traditioneel sociaal weefsel van het land veroorzaakt door tientallen jaren oorlog, de massale stroom van vluchtelingen en de toenemende interne migratie naar stedelijke gebieden (UNHR Guidelines Afghanistan 2010, p. 39 en 40, in het administratief dossier).

Uit het bovenvermelde artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet blijkt dat de persoonlijke situatie van verzoeker en de algemene omstandigheden in het voorziene deel van het land betrokken moeten worden bij de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief.

Deze bepaling dient richtlijnconform geïnterpreteerd te worden en meer bepaald artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat als volgt luidt: *"Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst:*

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

2. Bij de beoordeling of een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig lid 1, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken."

Uit de woorden *"Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen"* kan afgeleid worden dat de bevoegde asielinstantie moet aanwijzen waar er een veilig vestigingsalternatief voorhanden is voor de betrokkene in het land van herkomst. De bevoegde asielinstantie zal moeten oordelen dat deze plaats veilig is in de zin dat de betrokkene *"geen*

gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt” of,” toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7” van de richtlijn, “hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land” en “redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt”.

De bevoegde asielinstantie moet: “beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen” met betrekking tot de bovenvermelde elementen (in dezelfde zin: Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, DOC 2555/001 – 2556/01, p. 10-11).

De “*de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4*” van de richtlijn betreft de relevante elementen voor de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief en onder meer zijn achtergrond, ook die van relevante familieleden, en zijn geslacht en leeftijd. De bevoegde asielinstantie lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen in dit verband in samenwerking met de verzoeker te beoordelen (artikel 4.1. van de richtlijn). Dit houdt in dat de bevoegde asielinstantie de betrokkene moet confronteren met het veronderstelde binnenlands beschermingsalternatief en dat de betrokkene zijn medewerking dient te verlenen en de hogervermelde relevante elementen moet kenbaar maken.

Bij de beoordeling van de redelijkheid van het beschermingsalternatief dient rekening gehouden te worden met de eventuele schendingen van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ook socio-economische factoren kunnen relevant zijn bij de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief. Uit de verwijzing naar “*de algemene omstandigheden in dat deel van het land*” blijkt dat deze relevante socio-economische factoren betrekking hebben op de socio-economische situatie in dat deel van het land van herkomst.

De bestreden beslissing zet volgens de Raad op afdoende wijze uiteen dat er redelijkerwijze van kan uitgegaan worden, gelet op de algemene omstandigheden in Kabul en gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Het motief uit de bestreden beslissing luidt als volgt: “*Afghaanse asielzoekers kunnen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Wat betreft uw herkomst uit de provincie Logar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Logar te ontlopen.*

Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonde dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, alleen of met uw familie, te vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR).

U schetst doorheen het gehoor immers een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die niet geheel onbemiddeld is.

Hoewel deze niet over veel gronden beschikken, hebben ze een goed inkomen met het verhandelen van vee (gehoorverslag CGVS, 7 en 8). Bovendien is gebleken dat ook uw toekomstige schoonfamilie bereid is veel geld op tafel te leggen om u financieel te ondersteunen indien nodig. Zo legde uw schoonvader bij voor de 9000 Amerikaanse dollar die u nodig had om van Afghanistan naar België te reizen (gehoorverslag CGVS, 20). Deze elementen scheppen dan ook de indruk dat u, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken. Hoewel u volgens uw beweringen geen onderwijs genoten heeft in Afghanistan, overigens een eerder bevreemdende vaststelling gezien uw vader geschoold is en hij uit vrije beweging uw jongere broers thuis les zou geven en dus enkel u niet (gehoorverslag CGVS, 4 en 7), kan aangestipt worden dat u zowel het Dari als het Pashtou machtig bent (gehoorverslag CGVS, 3). In plaats van een schoolse opleiding heeft u trouwens wel 4 jaar als lasser gewerkt in een metaalwinkel in Pul-e ‘Alam (gehoorverslag CGVS, 9-10 en 17). U blijkt dan ook over een niet te verwaarlozen ervaringsbasis te beschikken om werk te vinden in een stedelijke omgeving. U verkeert overigens in goede gezondheid. Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent tot tal van andere professionele activiteiten, allemaal elementen die uw kansen om een ander een leven op te bouwen aanzienlijk doen toenemen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Azra te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou geviseerd worden. U haalde ook geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden."

De landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij een bundel niet-geanalyseerde artikels neerlegt.

Hoewel de informatiebundel (SRB: "Afghanistan: Veiligheidssituatie- beschrijving van het conflict, 22 maart 2013 en regionale analyse, Kabul, 21 maart 2013) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB's werden, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de in de rapporten vermelde conclusies achterhaald zijn, maar slaagt er met een loutere verwijzing naar documenten die een loutere opsomming geven van de incidenten in Kabul niet in om toe te lichten waarom dit het geval zou zijn. Uit deze SRB's leidt de Raad af dat hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de voornoemde SRB's zich onder andere steunen, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR '*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*' van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB: "Afghanistan: Veiligheidssituatie: regionale analyse", 21 maart 2013 p. 8-11). De veiligheid gaat er jaar na jaar op vooruit. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen (high profile aanslagen) en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren.

Bovenvermelde informatie werd geactualiseerd met betrekking tot de veiligheidsituatie Kabul – stad met een COI Focus van 5 september 2013. De verzoekende partij verklaart ter zitting dat hij in verband met deze aanvullende informatie geen opmerkingen heeft. De verzoekende partij stelt ter zitting ook dat hij in Kabul zou kunnen leven en verblijven, dat dat geen probleem is, maar dat hij voor zijn leven vreest zoals hij reeds uiteenzette. De Raad meent dat verzoeker dit niet aannemelijk gemaakt heeft.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift de informatie van de SRB's niet ontkracht vermits uit deze informatie eveneens blijkt dat het geweld voornamelijk wordt gepleegd tegen 'high profile' doelwitten, kan in hoofde van de verzoekende partij niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS